

«Μονοπάτι Αρβανιτιάς» Η επικείμενη καταστροφή του.

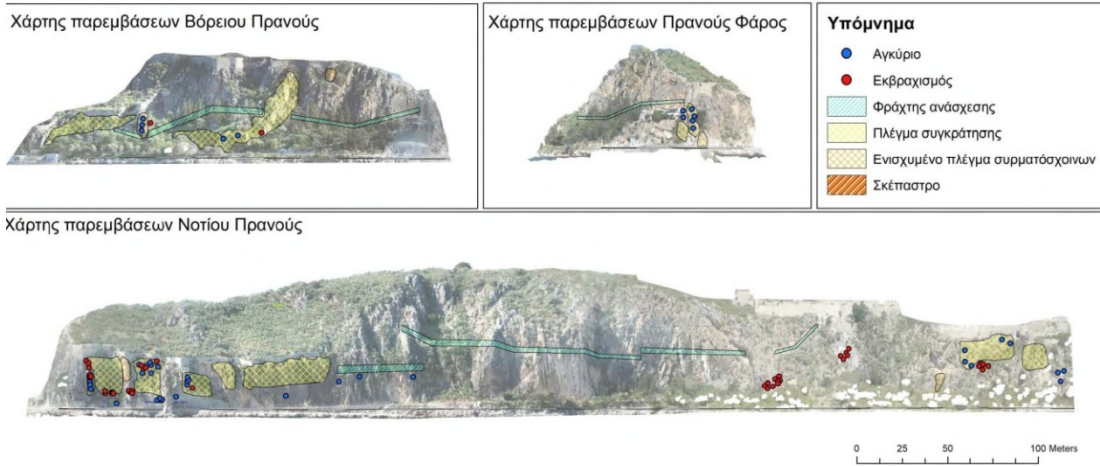
Πρόσφατα εγκρίθηκε από το υπουργείο πολιτισμού παρέμβαση στο μονοπάτι του Ναυπλίου που είναι γνωστό ως «Γύρος της Αρβανιτιάς» λόγω επικινδυνότητας από πτώσεις βράχων, αποτελούμενη από κάτι τραγελαφικούς φράχτες ανάσχεσης, πελώρια πλέγματα συγκράτησης (που δικαιολογημένα τοποθετούνται διεθνώς όταν είναι να προφυλάξουν κτίσματα και δρόμους μεγάλης κυκλοφορίας) και με μια άχρηστη αερογέφυρα η οποία οδηγεί σε μια αχαρακτήριστη, ακαλαίσθητη και εξίσου ανούσια και πολυδάπανη κατασκευή/στέγαστρο στην θέση που είναι γνωστή σαν «Σπηλιά του Δεσπότη» (η μεγάλη, γραφική και χλιοφωτογραφημένη τρύπα στον βράχο).

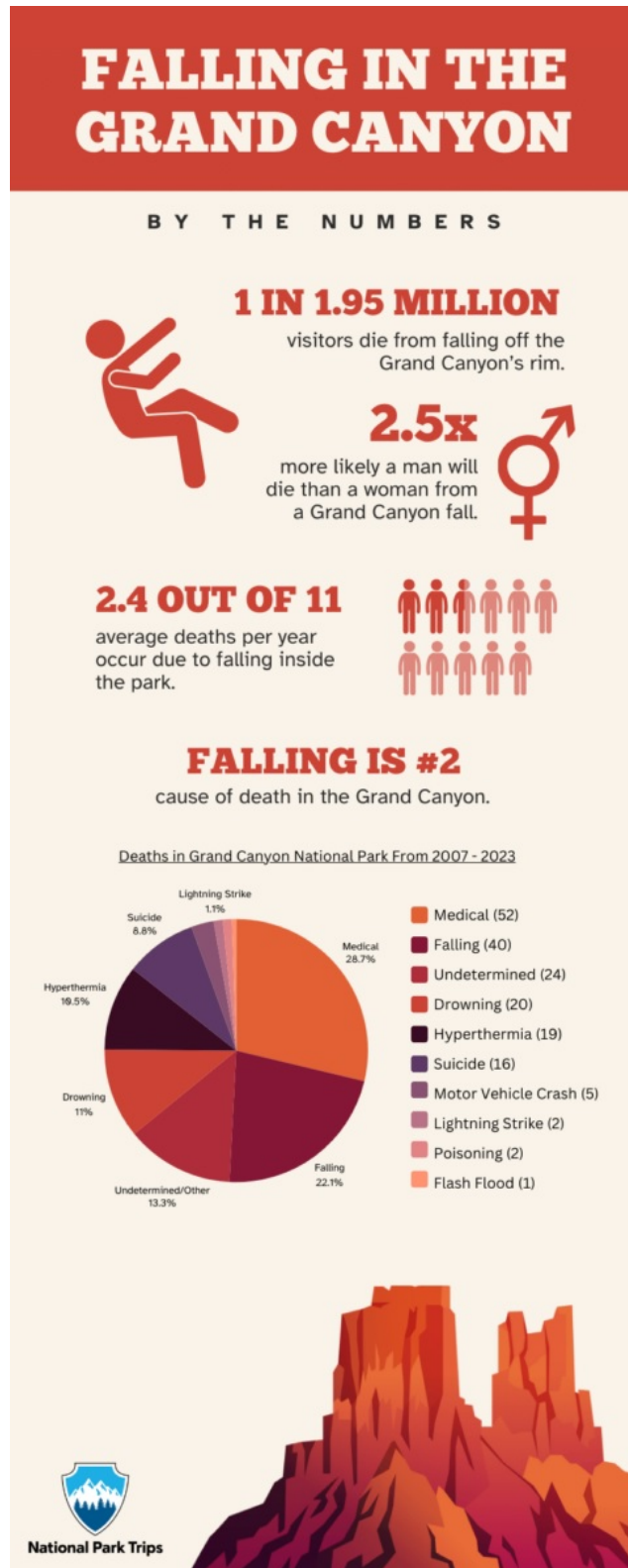
Εφόσον μάλλον δεν φτάνει η κοινή λογική, θα ήθελα να ενημερώσω όσους ακόμα δεν κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για την διάσωση αυτού του κατά τ'άλλα επισήμως αρχαιολογικού, βυζαντινού και ιστορικού διατηρητέου μνημείου, ότι: Το Grand Canyon της Αμερικής διαθέτει μονοπάτια συνολικού μήκους 650χλμ. με το συνηθέστερο για να το διασχίσεις από άκρη σε άκρη να είναι κάπου 38χλμ. Ετησίως το επισκέπτονται 5.000.000 άνθρωποι. Στο ίδιο διάστημα από αυτούς πεθαίνουν ή σκοτώνονται εκεί περίπου 12. Κανένας θάνατος δεν έχει καταγραφεί που να είναι από πτώση βράχων αν και αυτές είναι κάτι το συνηθισμένο. Κι αν ακόμα έχει συμβεί, πουθενά δεν υπάρχουν στατιστικά στοιχεία διότι κανείς δεν έχει ασχοληθεί να τα καταγράψει μιας και προφανώς είναι γεγονός εξαιρετικά σπάνιο.

Ως εκ τούτου προκύπτει ότι το να προτείνεται και πόσο μάλλον το να εγκρίνεται τέτοιου είδους γιγαντιαία παρέμβαση στο μονοπάτι αυτό, του κάτι λιγότερο του 1 χιλιομέτρου, αποτελεί το λιγότερο κακόγουστο αστείο. Οι πιθανότητες ατυχήματος είναι ίδιες και λιγότερες από το να περπατάς μέσα στα σοκάκια του παλιού Ναυπλίου. Οι λιγοστές πτώσεις βράχων που έχουν γίνει ανά τα χρόνια είχαν αιτία είτε κάποια διαρροή νερού ή έντονη βροχόπτωση (όπως έγινε πρόσφατα στο αντίθετο μονοπάτι προς Καραθώνα, σε σημείο που περιμέναμε από καιρό ότι θα πέσει). Δεν λέω ότι δεν μπορεί να συμβεί ατύχημα, λέω ότι δεν ζώνεις τα κτήρια του παλιού Ναυπλίου με πλέγμα μήπως και πέσει κανένα μπαλκόνι, κάποια γλάστρα ή κάποιο κεραμίδι, όσο κι αν είναι βέβαιο ότι κάποτε αυτό θα συμβεί... εκτός κι αν επιθυμείς διακαώς την πλήρη απαξίωση της περιοχής ή αν θες να τα κοιμήσεις ή απλώς αν είσαι ηλίθιος.

Το προαναφερθέν έργο θα αποτελέσει αισθητικά όνειδος για την περιοχή και θα καταστρέψει ολοκληρωτικά την φυσική ομορφιά του τοπίου, αλλά και τις δεκάδες αναρριχητικές διαδρομές των βράχων (τις επίτονα και αφιλοκερδώς ανοιγμένες, οι οποίες συμπεριλαμβάνονται σε διεθνείς περιηγητικούς οδηγούς) προσφέροντας μερική ασφάλεια μιας και όταν ο βράχος αποφασίσει να αποκολληθεί δεν θα κοιτάξει να στοχεύσει τα σημεία που θα υπάρχουν συρματοπλέγματα και κανείς δεν εγγυάται κι ότι αυτά θα τον αντέξουν. **Επίσης το ποσοστό του να σκοτωθεί εργάτης κατά την διάρκεια των θεόρατων αυτών έργων είναι απείρως μεγαλύτερο από το να σκοτωθεί μελλοντικά περιπατητής, μιας και μέχρι σήμερα δεν υπάρχει ούτε ένα περιστατικό καταγεγραμμένο στα 99 χρόνια που έχει γίνει το σύγχρονο μονοπάτι, ενώ καθημερινά συμβαίνουν δεκάδες εργατικά ατυχήματα.**

Εικόνες από την εγκεκριμένη μελέτη την οποία υπογράφει κάποιος Μιχάλης Διακάκης, επίκουρος καθηγητής Φυσικών Καταστροφών.

«Γύρος Αρβανιτιάς». Στο βάθος η τρύπα στον βράχο. Φωτογραφία: Ανδρέας Καστανάς 2004

Υπάρχει μια (εσκεμμένη;) παρεξήγηση για τον μονοπάτι αυτό: Δεν αποτελεί, δεν πρέπει και δεν μπορεί και ποτέ να αποτελέσει δρόμο μεγάλης κυκλοφορίας ή κεντρική τουριστική ατραξιόν, ακριβώς για το γεγονός ότι είναι ένα σχετικά στενό μονοπάτι κάτω από βράχια που αγγίζουν τα 85 μέτρα, στα οποία κατοικούν πουλιά, μικρά ζώα και έχουν ριζώσει δέντρα και άλλα είδη φυτών (όπως φραγκοσυκιές) τα οποία ενίοτε αποκολλούνται και πέφτουν. Κι αυτό να μην ήταν όμως, μπορείς άνετα να παραπατήσεις και να πέσεις στα κοφτερά βράχια στα οποία χτυπάει το κύμα της θάλασσας. Όποιος το επισκέπτεται θα πρέπει λοιπόν να το κάνει με σεβασμό και δέουσα προσοχή. Να ενημερώσω επίσης ότι υπάρχει τα τελευταία 6 χρόνια γενική απαγόρευση διέλευσης (και αναρρίχησης!) η οποία είναι εξίσου απαράδεκτη αλλά και άκρως αδιάφορη από εκατοντάδες περιπατητές ημερησίως, μιας και το μονοπάτι ανήκει σε όλους, μα δεν ανήκει σε κανέναν. Πρόκειται λοιπόν για «άγρια φύση» η οποία έχει την ιδιομορφία να βρίσκεται δύο λεπτά έξω από την πόλη, μια φυσική όαση, και έργο σπουδαίο εκείνων που την ανέδειξαν και την έκαναν προσβάσιμη (με πρωτεργάτη τον Αρχιεπίσκοπο Αργολίδας Νικάνδρο Δελούκα 1836-1912). Από ανύπαρκτους κάδους σκουπιδιών πάσχει μόνο το μονοπάτι και τα πραγματικά επικίνδυνα σημεία του είναι οι δύο κλειδωμένες με βαριές αλυσίδες πύλες τις οποίες όσοι το επισκεπτόμαστε αναγκάζομαστε να κάνουμε τους ακροβάτες για να τις παρακάμψουμε. Αντί λοιπόν για τα 6.5 εκατομμύρια που σκοπεύουν να δώσουν, ας κοπούν για αρχή δωρεάν οι αλυσίδες αυτές.

Δύο οι λύσεις για πλήρη αποφυγή των κινδύνων:

- 1) Μην επισκέπτεστε το μονοπάτι.
- 2) Καταστρέψτε το εντελώς να πάει κι αυτό στο διάολο.

Ανδρέας Καστανάς
Περιπατητής.

www.andaskastanas.com

Παραχωρώ άδεια αναδημοσίευσης όσο το παρών κείμενο των 5 σελίδων παραμένει αναλλοίωτο μαζί με τις εικόνες και τις φωτογραφίες, από την αρχή του μέχρι και τον παρακάτω αστερίσκο.

*